Spring
here we grow

เธอจะงอกงาม จากความร้าวรานทั้งหมดที่เจอ

ญากร
เรื่อง

PORSZAAAAA
ภาพ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

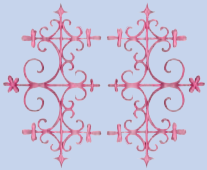
จากความรักที่ร้าวราน
สู่ภูมิต้านทานความเจ็บปวด

ความรักที่ร้าวรานเปรียบเสมือนหนามแหลมคมที่คอยทิ่มแทงและฝากบาดแผลลึกไว้ ต่อให้ดูแลรักษาให้ดีเพียงใดก็ยังคงทิ้งรอยแผลเป็นให้ย้อนระลึกถึงเสมอ

หากคุณเป็นคนหนึ่งที่เสียน้ำตาให้กับความรัก และบอบช้ำครั้งแล้วครั้งเล่า...เรื่องราวในเล่มนี้ถูกกลั่นจากน้ำตาของคนคนหนึ่งที่เคยพังทลายซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนแทบไม่เหลือชิ้นดี ทว่าความเจ็บช้ำเหล่านั้นทำให้เธอกลับมารักตัวเองมากยิ่งขึ้น

ขอให้เมื่อมีความเสียใจครั้งใหม่มาเยือน ความรักจะกลายเป็นสิ่งคอยเตือนให้คุณโอบกอดและรักตัวเองยิ่งกว่าใคร

Spring

คำนำผู้เขียน

ข้าพเจ้าเอื้อนเอ่ยสั่งลา
บาดแผลถากและรอยบากทั่วทั้งหัวใจ

โอบกอดตนเองไว้ได้อย่างดี ไม่มีการคร่ำครวญเพื่อผู้ใด ไม่แสวงหาการหลับใหลชั่วนิรันดร์ ไร้ซึ่งคำก่นด่า หรือคำกล่าวทับถมใส่ตนเองอีกแล้วว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตจะย่อยยับตลอดมาและตลอดไป

ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ที่เติบโตจากความไม่รักซะส่วนใหญ่ เมื่อยามหลงรักสิ่งใด ต่อให้จะทำร้ายสักแค่ไหน ก็รักลงทั้งนั้นเลย เพราะเป็นเช่นนั้นจึงได้เรียนรู้จนในที่สุดก็ประจักษ์แก่ใจว่า

ข้าพเจ้าไม่ควรรับฝากความเสียใจของผู้ใด
เพราะแค่ความเสียใจของตัวเองก็หนักหนา
สุดจะจำกล้ำกลืนแล้ว

ใต้ฟากฟ้าของโลกใบนี้ ไม่ว่าสิ่งใดที่เคยฉีกทึ้งจิตวิญญาณ อย่าจ้องมองนานนักเลย ริ้วรอยบาดแผลที่เคยเอื้อนเอ่ยสั่งลาไว้ อาจจะไม่หายไป แต่ทุกความร้าวรานล้วนสรรค์สร้างภูมิต้านทานความเจ็บปวด

จงเชื่อมั่นอย่างสุดหัวใจเถอะว่า

ข้าพเจ้าจะงอกงามจากความร้าวรานทั้งหมดที่เจอ

เธอก็ด้วย...

จงใช้หัวใจรักต่อไปนะ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยสุดจะจำกล้ำกลืนไว้ ก็คายมันทิ้งซะ

ญากร

สารบัญ

Part 1 5
ดำดิ่งในดวงใจที่แตกสลาย

Part 2 41
วนเวียนในเศษเสี้ยวความทรงจำ

Part 3 67
บาดแผล แสงสว่าง และอ้อมกอด

Part 4 99
ภูมิต้านทานความเจ็บปวด

คำขอบคุณ 156
เกี่ยวกับผู้เขียน 157
เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ 159

คำเตือน

1. หนังสือเล่มนี้อาจทำให้ยิ้ม แล้วร้องไห้ในประโยคถัดไป
2. โปรดเตรียมหัวใจและยาดม เพราะบางตอนจะตลกจนเศร้า หรือเศร้าจนตลก
3. ถ้ารู้สึกอยากโทร.หาแฟนเก่า...ปิดเล่มนี้ก่อน แล้วไปนอนซะ
4. ถ้าอยากตะโกนว่า “เจ็บใจว่ะ พอแล้ว ไม่อ่านแม่งละ!” แปลว่า คุณอ่านถูกเล่มแล้ว
5. ถ้ารู้สึกเจ็บ ให้โทษหนังสือ แต่อย่าโทษตัวเองอีกเลยนะ
6. หากอ่านแล้วอยากโยนทิ้งจะโยนทิ้งก็ได้นะ เราเข้าใจ (แต่อย่าโยนไปโดนหัวใครก็พอ)

Trigger Warning : พูดถึงภาวะซึมเศร้า (Depression), มีการบรรยายถึงความคิดที่จะฆ่าตัวตาย (Suicidal Thoughts), มีการทำร้ายตัวเอง (Self-harm)

จากไปจากใจ จากไปจากทุกสถานที่
ละทิ้งทุกสิ่งอย่าง
ลาก่อน สักวันคงไม่สาย
แล้วเจอกันใหม่

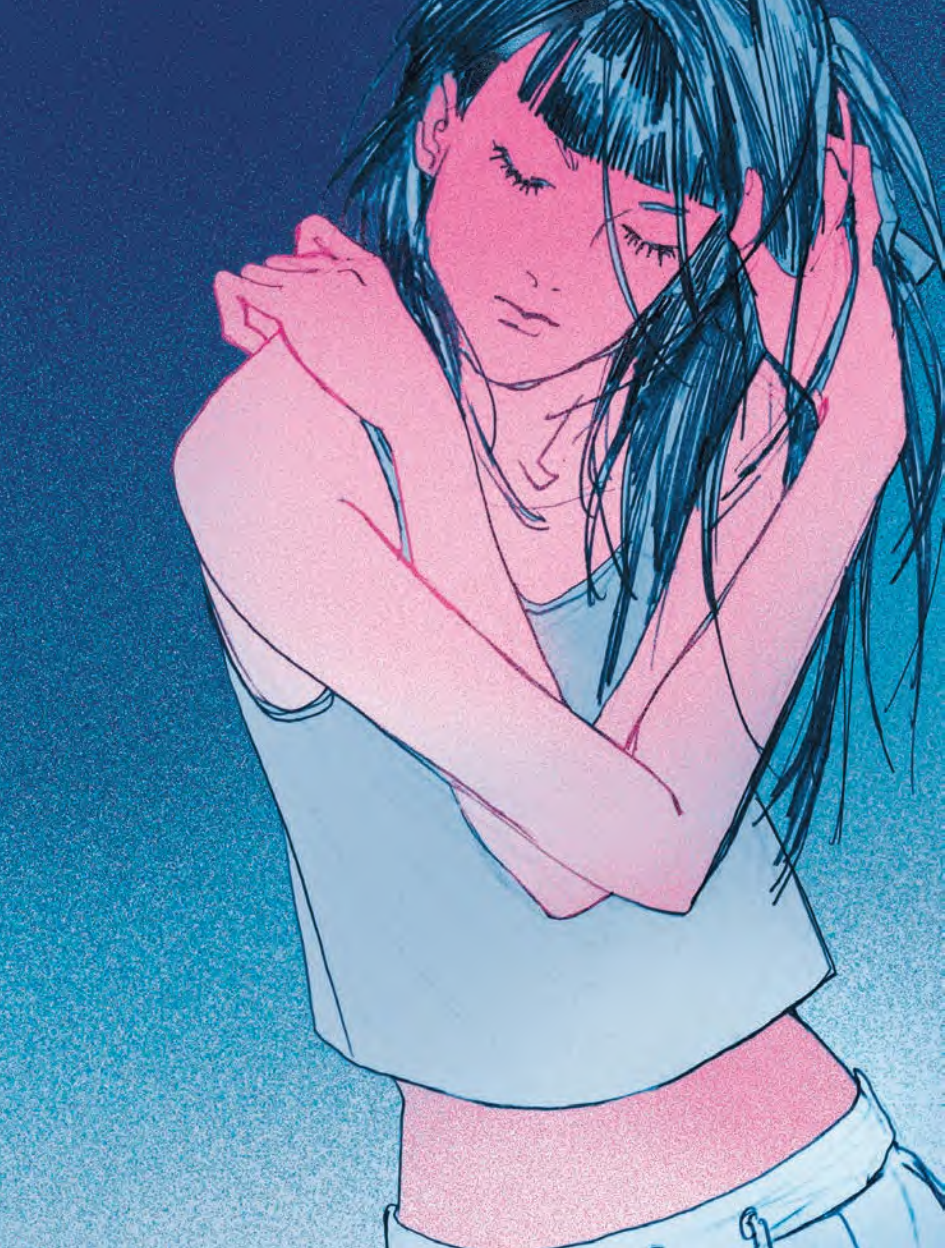
เธอมีบาดแผลจากเรื่องราวที่คล้ายหนามพันรอบตัว ลุกลามพันรอบคอ ดอกไม้สีแดงใกล้บานเต็มที่ ทั้งบอบช้ำและเจียนแตกสลายตายจาก

เธอสูบบุหรี่พลางพ่นควันราวกับยังคงติดอยู่ในห้วงแห่งความเจ็บปวด ทุกบาดแผลคอยตอกย้ำ หนามเหล่านั้นบีบรัดจนทิ้งร่องรอยไว้บนผิวกายและฝังลึกถึงขั้วหัวใจ ตราบใดที่ชีวิตยังคงดำเนินต่อไป เธอไม่คิดว่ามันจะหายไปได้ง่าย ๆ แต่ในขณะที่ควันบุหรี่ค่อย ๆ จางหาย เธอก็เริ่มตระหนักว่า

หนามเหล่านั้นไม่มีค่าพอ
และเธอจะไม่ยอมปล่อยให้มันมาพันธนาการ
ชีวิตอีกต่อไป

บางแผลอาจจะไม่หายดี แต่อย่างน้อยเธอจะอยู่ต่ออยู่เพื่อใช้ชีวิต แม้จะต้องก้าวไปช้า ๆ แม้จะต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดที่ยังคงตามติด เพราะเวลาชีวิตไม่หยุดรอ และเธอก็ไม่ควรหยุดเช่นกัน จงใช้ชีวิตบนความยุติธรรมของเวลา

อย่าคิดถึงเขา
อย่าวนลูป
ห้ามสูบ
ห้ามกลับไปรัก

Part 1

ดำดิ่งในดวงใจที่แตกสลาย

กาลครั้งหนึ่ง
เธอฉิบหายในรักอีกครา

ร้าวราน

ฉันรักได้น่าอนาถเสียจริง
ทุกบรรทัดบรรจงด้วยน้ำตา ท่วมท้นด้วยความปรารถนา
กลับมองดูแห้งแล้ง ไร้ความหอมหวานของดอกไม้แรกแย้ม
หลงเหลือเพียงความขมขื่น ดั่งผลไม้เน่าเฟะที่ร่วงหล่น
ช้ำเฉา ทรุดเศร้า และกลายเป็นคนเบาปัญญา
ในฤดูกาลหน้าฉันจะเป็นพืชพรรณไม้ผลชนิดใด
เป็นแอปเปิลดีหรือไม่...หากเป็นไม้ผลชนิดนั้นแล้ว
ฉันยังเน่าเฟะ เศร้าหมอง และไม่น่ามองอยู่อีกหรือเปล่า

ได้โปรดห่างไกลจากฉัน
ให้ร้าวรานและรกร้างอยู่ตรงนั้น
เช่นนั้นฉันจะสุขดี

บางครั้ง

ฉันก็อยากนิสัยเสีย อาละวาดเมื่อไม่ได้ดั่งใจ
อยากพูดให้หมดเปลือกว่าฉันเจ็บแค่ไหน
เรียกร้องทั้งหมดในสิ่งที่ฉันสมควรได้
แต่ฉันดันใช้คำว่า “ไม่เป็นไร” เก่งนี่สิ

ฉันเคยคิดว่าถ้าผ่านเรื่องแย่ ๆ มาได้แล้วสักครั้ง
ครั้งต่อไปจะง่ายขึ้น
แต่เปล่าเลย มันไม่เคยง่าย
ฉันเคยคิดว่าถ้าอดทนอีกนิด คงมีใครเห็นใจกันบ้าง
แต่เปล่าเลย มีแต่ฉันที่พัง มีแต่ฉันที่ยังร้องไห้

ชีวาข้า

หาได้มีรุ้งระบาย
มีเพียงโคลนตมสีดำป้ายทั่วทั้งกายและจิตวิญญาณ
เปรียบชีวาข้าเป็นเมล็ดพันธุ์ถูกหว่านลงดิน
หวังให้ตนได้ชูคอ ทว่ากลับเติบโตเพื่อหลบซ่อนจากทุกสิ่ง
จนได้ลิ้มรสความจริงของการตกหลุมรักมนุษย์ผู้ไม่เคยปรานี
ทำให้ข้ารู้สึกว่าลมหายใจที่มีนั้น เหมือนภาระหนักอึ้ง

หากจะหาสันติจากความเจ็บปวด
ต่อยตีคงง่ายเสียกว่า
อนาถตรงที่ว่าหมัดกลับฟาดหน้าตนเอง

นี่ขนาดฉันระมัดระวังดวงใจเป็นอย่างดี
ยังเละเทะจนพังไม่เป็นท่า

ร้าวรานในรักเกิดขึ้นได้เสมอ
ไม่ว่าท่านจะกลั่นกรองรักดีเพียงใด
ขึ้นชื่อว่ารัก มีมนุษย์หน้าไหนควบคุมมันได้ด้วยหรือ

เกลียด

ฉันเกลียด...
เกลียดที่เหนี่ยวรั้งอะไรเอาไว้ไม่ได้สักอย่าง
หรือต่อให้รั้งไว้สุดใจ ก็ต้องจำยอมปล่อยไป
ทำได้เพียงปล่อยให้หลุดมือ
มันเจ็บปวด เจ็บปวดเอามาก ๆ เลย

พอ

ฉันพัง...
พังแล้ว
พังอีก
พังซ้ำแล้ว
พังไม่เหลือแล้ว
พังจนไม่เหลืออะไรอีก
เศษดวงใจเก็บซ่อมเท่าไรก็แทงมือ

น้ำตาของฉัน
มันสวยกว่ารอยยิ้มเหรอ
ทำไมคุณถึงเอาแต่ทำให้ฉันร้องไห้

